

Joseph Wittig

Urodził się 22 stycznia 1879 roku w Słupcu-Dolinie, wówczas wsi Schlegel będącej obecnie dzielnicą Nowej Rudy, w rodzinie cieśli Eduarda Wittiga i Hanne Wittig. Jego dziadek był twórcą wambierzyckiej ruchomej szopki.

W 1893 roku rozpoczął naukę w gimnazjum św. Macieja we Wrocławiu. Nie byłoby to możliwe bez pomocy ks. Henryka Maya, który przez chwilę w ramach zastępstwa posługiwał w Słupcu i który podjął się przygotowania wiejskiego chłopca do nauki w gimnazjum.

W 1899 r. Wittig zdał egzamin dojrzałości i rozpoczął studia na Uniwersytecie Wrocławskim, które ukończył w 1902 r. Jeszcze w tym samym roku został doktorem teologii. Świecenia kapłańskie przyjął z rąk kardynała Koppa w kościele św. Krzyża we Wrocławiu 22 czerwca 1903. Swoją mszę prymicyjną odprawił dzień później w kaplicy sióstr jadwiżanek. Do pracy duszpasterskiej został skierowany do nowo utworzonego wikariatu w Lubaniu, gdzie spędził 14 miesięcy.

W latach 1904 – 1905 studiował w rzymskim Collegium Germanicum jako stypendysta Instytutu archeologicznego w Berlinie. W 1909 roku uzyskał habilitację i na krótko powrócił do pracy duszpasterskiej – najpierw w Paczkowie, a następnie we Wrocławiu w kościele NMP na Piasku. Wkrótce jednak powrócił do kariery uniwersyteckiej.

W 1911 roku został mianowany profesorem nadzwyczajnym historii Kościoła, a w 1915 profesorem zwyczajnym teologii. W latach 1917 – 1918 pełnił funkcję dziekana Wydziału Teologii Katolickiej Uniwersytetu Wrocławskiego.

Lata 1922 – 1923 to pierwszy, wrocławski okres twórczości pisarskiej Wittiga, który doprowadza do konfliktu z hierarchią kościelną, a w efekcie do obłożenia pisarza ekskomuniką w 1925 r. Zdjęto ją dopiero w roku 1946. Dziś poglądy Wittiga ocenia się jako w dużej mierze zbieżne z duchem nauk posoborowych. Dla ówczesnej hierarchii kościelnej były jednak zbyt postępowe. Nazwano Wittiga „nowym Lutrem”. Pomimo ekskomuniki pozostał on jednak wierny Kościołowi katolickiemu.

W 1927 roku Wittig zwolniony ze ślubów kapłańskich ożenił się z Bianką Geisler, córką burmistrza Bystrzycy Kłodzkiej i zamieszkał z nią w wybudowanym przez siebie domu w Słupcu. Tu na świat przyszła trójka jego dzieci. Lata 1928 – 1932 to drugi, słupiecki okres twórczości pisarskiej Wittiga. W latach 1937 – 1943 uczony występował z prelekcjami, m.in. w środowiskach protestanckich północnych Niemiec, zajmował się również pisaniem kronik historycznych. W 1937 roku podczas obchodów 600-lecia Nowej Rudy nadano mu tytuł honorowego obywatela miasta, a drukiem ukazała się „Chronik der Stadt Neurode”.

Joseph Wittig

Wpisany przez Administrator

Środa, 09 Kwiecień 2008 19:07 - Zmieniony Środa, 16 Czerwiec 2010 10:48

Po przyłączeniu Dolnego Śląska do Polski 1 kwietnia 1946 roku pisarz został przymusowo i w pośpiechu wysiedlony do Niemiec, zostawiwszy w słupieckim domu większość swoich manuskryptów. Zamieszkał wraz z rodziną w niemieckim Görhde koło Lüneberga. Zmarł na zawał serca 22 sierpnia 1949 roku. Jego ciało spoczęło na cmentarzu w Meschede.

W maju 1997 roku słupiecki dom rodziny Wittiga został otwarty jako Dom Pamięci Josepha Wittiga. Pełni on funkcję nie tylko muzeum, ale również Domu Pracy Twórczej i Międzynarodowego Domu Spotkań. Muzeum pozostaje pod opieką Fundacji Odnowy Ziemi Noworudzkiej.

„Oto podnoszę ten niezwykle kielich ofiarny ku niebu: na jego obrzeżach błękitne góry, na ich szczytach i w dolinach pomiędzy nimi zdobne diamenty i rubiny sanktuariów maryjnych: Barda, Marii Śnieżnej, Kralików i Wambierzyc; przy drogach niezliczone krzyże i statuetki... W samym środku, jak perła w muszli, mój dom rodzinny w dolinie łąk i olch... Tę czarę wyrywam sobie z serca i drżącymi rękoma podnoszę ku niebu – tę najcięższą ofiarę mojego życia. Składam ją Bogu, chyląc czoła przed jego świętą wolą” - tak pisał Joseph Wittig o swoim wygnaniu z rodzinnej ziemi, w którym upatrywał kary za naruszenie pierwszego przykazania: Nie będziesz miał bogów cudzych przede mną. Wojna bowiem uczyniła sobie bogiem naród...